

CĂTRE,
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE

Subsemnatul Dumbravă Nicolae-Horatiu, cu domiciliul în Tg.-Mureș, str. jud. Mureș, actualmente îndeplinind funcția de judecător la Curtea de Apel Tg.-Mureș, prin prezenta înțeleg să formulez

PLÂNGERE PENALĂ

privind pe făptuitorul Ilie Botoș, Procuror General la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu sediul în București, B-ul Libertății, nr. 14, sector 5, pentru a fi cercetat sub aspectul săvârșirii faptei penale prevăzute de art. 246 Cod penal.

În fapt, Prin sentința civilă nr. 43 din 24 ianuarie 2003 a Tribunalului Mureș a fost admisă acțiunea civilă având ca obiect conflictul de drepturi formulată de subsemnat în contradictoriu, printre alții, cu Ministerul Public (Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție), precum și cererea de chemare în garanție formulată de același Minister Public în contradictoriu cu Ministerul Finanțelor.

Pe cale de consecință, instanța a obligat chematul în garanție, Ministerul Finanțelor Publice, și pe pârât, Ministerul Public să-mi plătească diferențele de drepturi salariale în cuantum de 39.198.669 lei împreună cu actualizarea sumelor nete subsemnatului, această sumă reprezentând valoarea de referință sectorială în sumă de 1.140.800 lei lunar prevăzută de Legea nr. 76/2000. Suma totală a avut în vedere perioada 1 mai – 31 octombrie 2000, corespunzătoare pentru funcția de demnitate publică ce o dețineam la acea dată (de Prim-procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Tg.-Mureș).

Această sentință a rămas definitivă și irevocabilă prin decizia nr. 363/R/25 marite 2003 a Curții de Apel Tg.-Mureș, ca urmare a respingerii recursurilor declarate, printre alții, de Ministerul Public și Ministerul Finanțelor Publice.

Pentru a executa această hotărâre judecătorească, am apelat la un birou de executori judecătorești, potrivit dispozițiilor de procedură civilă și, prin acest birou (în speță Biroul de Executori Judecătorești Asociați „Drăgănescu, Ionescu și Crafcenco”), am solicitat încuviințarea executării silite prin poprire, privind pe debitorul Ministerul Public.

Prin încheierea din 10 februarie 2003 a Judecătoriei Sectorului 4 București (București fiind sediul debitoarei, Ministerul Public, și deci locul de

executare) s-a admis cererea de încuviințare a executării silite, poprindu-se debitorul pentru suma la care a fost obligat prin sentința civilă cu nr. 43/24 ianuarie 2003 a Tribunalului Mureș cu reactualizarea acesteia până la data plății și cheltuieli de executare.

Această încheiere a fost menținută de Tribunalul București Secția a IV-a Civilă prin decizia nr. 962A din 13 mai 2003, ca urmare a respingerii apelurilor formulate de apelantele Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București și de debitorul Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Însă, prin Decizia Civilă cu nr. 2244/24 octombrie 2003 a Curții de Apel București – Secția a-IV-a Civilă, dosar nr. 2045/2003, au fost admise recursurile recurentelor Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București și Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție împotriva deciziei civile nr. 962/A13 mai 2003 a Tribunalului București Secția a IV-a Civilă, a modificat această decizie, a admis apelurile formulate de aceleași părți împotriva încheierii pronunțate prin încheierea din 10 februarie 2003 a Judecătoria Sectorului 4 București. În consecință, a schimbat în tot această ultimă încheiere în sensul că a respins cererea de încuviințare a executării silite formulată de subsemnat prin Biroul de Executori Judecătorești Asociați „Drăgănescu, Ionescu și Crafcenco”.

În acest context țin să precizez că la data de 22 aprilie 2004 am aplicat Curții Europene a Drepturilor Omului (dosar nr. 25694/2004) acuzând statul român, prin instituțiile sale, adică Ministerul Public și Ministerul Finanțelor, de încălcarea drepturilor prevăzute de art. 6 paragraf 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a art. 1 paragraful 1 din Primul protocol adițional la Convenție pentru că, la vremea respectivă, nu reușisem să execut hotărârea judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă.

Potrivit ordinului nr. 213/03/24.11.2004 al Procurorului General al României s-a hotărât ca din economiile înregistrate în anul 2004 la titlul “Cheltuieli de personal” să fie plătite sumele reprezentând diferențe de valoare sectorială aferente anului 2000, având drept teme legal sentințele emise de către instanțele de judecată. Același ordin, pe care l-am obținut potrivit Legii nr. 544/2001, de la Parchetul de pe lângă Tribunalul Mureș, se prevedea că pentru persoanele care până la această dată nu au promovat acțiuni, precum și pentru cele ale căror acțiuni au fost respinse, urmează să fie analizate posibilitățile de rezolvare într-o etapă viitoare.

Deși, prin sentința și deciziile pe fondul cauzei, mai sus-menționate, mi-a fost recunoscut acest drept, hotărâri rămase definitive și irevocabile, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu a dispus să mi se plătească suma ce mi se cuvine infirmând, astfel, dreptul câștigat în instanță prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă.

Așa cum rezultă din adresa cu nr. 5/22.12.2004 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Mureș, ca urmare a solicitării pe care am făcut-o acestei instituții

conform Legii nr. 544/2001, Ministerul Public-Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus plata diferenței de valoare sectorială pentru anul 2000 procurorilor reclamanți din circumscripția teritorială a Parchetului de pe lângă Tribunalul Mureș.

Procurorul General, d. Ilie Botoș, nu a dispus și plata către subsemnatul a diferenței de valoare sectorială pentru anul 2000, perioadă în care am activat ca prim-procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Tg.-Mureș, deși conținutul dreptului meu (privind palta acestei sume) era identic cu acela al foștilor colegi, cărora, prin ordinul nr. 213/03/24.11.2004 al Procurorului General Ilie Botoș, li s-a recunoscut dreptul și li s-au plătit sumele de bani aferente.

Ministerul Public a promovat, prin Procurorul General, dl. Ilie Botoș, recurs în anulare împotriva sentinței civile nr. 43 din 24 ianuarie 2003 a Tribunalului Mureș și, implicit, împotriva deciziei nr. 363/R/25 martie 2003 a Curții de Apel Tg.-Mureș, prin care sentința a rămas definitivă, recurs ce a fost admis de Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia nr. 4713/24 iunie 2004.

Sunt întrunite în mod evident elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, faptă prevăzută de art. 246 Cod penal, în ce-l privește pe făptuitorul Ilie Botoș, în calitatea sa de Procuror General al Înaltei Curți de Casație și Justiție, având în vedere atribuțiile sale de dispoziție ca și ordonator de credite, dar și atribuțiile sale judiciare. În acest sens, doresc să menționez că sintagma de „funcționar public” prevăzută de art. 147 Cod penal, și la care face trimitere textul art. 246 Cod penal, are un înțeles mai larg, sensul prevăzut de acest text de lege acoperind și situația de față.

Înțeleg să mă prevalez de următoarele argumente:

Deși la data formulării recursului în anulare, dl. Procuror General avea (sau trebuia să aibă) date exacte că astfel de recursuri au fost interpretate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cu privire la legislația română relevantă, ca încălcând drepturile și libertățile fundamentale ale omului prevăzute de art. 6 paragraful 1 din Convenție și art. 1 paragraful 1 din Protocolul 1 la această Convenție (a se vedea cauzele Vasilescu vs. România și Brumărescu vs. România), totuși a formulat, în ce mă privește, recurs în anulare.

Mai mult, deși imediat după promovarea recursului în anulare această cale de atac, prevăzută de art. 330 Cod procedură civilă, a fost abrogată prin O.U.G. nr. 58/25.06.2003, dl. Procuror General nu a înțeles să-și retragă calea de atac formulată, deși era evident că mi se încălcase un drept fundamental în conținutul precizat mai sus.

Cu atât mai evidentă este infracțiunea cu cât în cazul foștilor colegi procurori nu s-a exercitat această cale de atac extraordinară, aceștia, în baza titlurilor executorii, reprezentate de hotărârile judecătorești, identice în conținut cu hotărârile prin care mi s-a recunoscut și mie dreptul, primind sumele de bani la sfârșitul anului 2004.

Or, dacă dl. Procuror General a dispus plata sumelor de bani aferente drepturilor cuviente cu titlu de diferență valoare sectorială pe anul 2000, e logic că promovarea și exercitarea recursului în anulare a fost ilegală.

Țin să precizez că ilegalitatea este cu atât mai flagrantă cu cât chiar dl. Procuror General a încasat drepturile bănești corespunzătoare în perioada în care a funcționat ca și procuror militar la Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Cluj-Napoca.

Prin îndeplinirea cu știință în mod defectuos a atribuțiilor de serviciu, dl. Procuror General mi-a vătămat un interes legal, așa cum a fost precizat mai sus, fapt pentru care solicit tragerea acestuia la răspundere penală.

Cu deosebită considerație,

Tg. Mureș,
19 mai 2005

Herakles Andrei